

1

NIETS DAN DUISTERNIS

Ver van alle warmte, zon en manen lig ik in een diepe duisternis, net zo roerloos als het gesteente waardoor ik word omringd, en dat mijn ineengedoken lichaam gevangenhoudt als in een gruwelijk soort baarmoeder. Ik kan niet opstaan. Ik kan me niet uitrekken. Ik kan alleen opgerold liggen als een bal, als een halfvergaan, fossiel overblijfsel van de man die ik ooit was. Mijn handen op de rug gebonden. Naakt op koude steen.

Helemaal alleen met het duister.

Het lijkt maanden, jaren, millennia geleden dat ik mijn gebogen knieën heb gestrekt, dat mijn ruggengraat zich heeft gerecht uit deze kromme houding. De pijn is gekmakend. Mijn ledematen zijn aan elkaar geplakt als roestig ijzer. Hoeveel tijd is er verstreken sinds ik mijn Gouden vrienden zag doodbloeden in het gras? Vanaf het moment dat Roque teder mijn wang kuste en daarmee mijn hart brak?

De tijd is geen rivier.

Hier niet.

In deze tombe is de tijd van steen. Het duister is permanent en wijkt geen moment, de enige maat wordt geslagen door de slinger van het leven: mijn ademhaling en het kloppen van mijn hart.

In. *Pa... dam. Pa... dam.*

Uit. *Pa... dam. Pa... dam.*

In. *Pa... dam. Pa... dam.*

En zo gaat het maar door. Tot wanneer? Tot ik door ouderdom word geveld? Tot ze mijn schedel kapotslaan tegen het gesteente? Tot ik de buisjes stuk heb geknaagd die de Gelen in mijn darmen hebben geplaatst om me dwangvoeding toe te dienen en mijn ontlasting af te voeren?

Of tot je krankzinnig wordt?

‘Nee.’ Ik knars met mijn tanden.

Jawel.

‘Het komt gewoon door het donker.’ Ik haal diep adem en probeer te kalmeren. Met mijn lichaam raak ik de muren aan, volgens een geruststellend patroon. Rug, vingers, staartbeen, hielen, tenen, knieën, hoofd. Nog een keer. Tien keer. Honderd keer. Waarom niet het zekere voor het onzekere nemen? Duzend keer.

Ja. Ik ben alleen.

Ik zou hebben gedacht dat er wel ergere lotsbestemmingen waren dan deze, maar nu weet ik dat dat niet waar is. Een mens is geen eiland. We hebben mensen nodig die van ons houden. We hebben mensen nodig die ons haten. We hebben anderen nodig om ons aan het leven te binden, om voor te leven, om te kunnen voelen. Ik heb alleen de duisternis. Af en toe schreeuw ik het uit. Af en toe lach ik. Is dat overdag of ’s nachts? Dat is niet te zeggen. Ik lach om de tijd sneller te laten verstrijken, om de calorieën te verbranden die de Jakhals me toedient, en val dan huiverend in slaap.

Ik huil ook. Ik neurie. Ik fluit.

Ik luister naar de stemmen boven me, die af en toe uit deze peilloze poel van duisternis tot me doordringen. Het geluid gaat vergezeld van het gekmakende gerinkel van kettingen en het geknars van botten dat trilt door de muren van mijn gevangenis. Het lijkt allemaal heel dichtbij en tegelijkertijd kilometers verwijderd, alsof er net buiten de duisternis een hele wereld bestaat die ik niet kan zien, niet kan aanraken, proeven of voelen. Ik kan niet door de sluier dringen om die andere wereld te bereiken. Ik ben gevangen in eenzaamheid.

Nu hoor ik de stemmen ook. De kettingen en botten sijpelen mijn gevangenis binnen.

Zijn die stemmen van mij?

Ik lach om het idee.

Ik vloek.

Ik zin op wraak. *Moord.*

Dood. Vermink. Verscheur. Verbrand.

Ik smeek. Ik hallucineer. Ik marchandeer.

Ik bid tot Eo en ben dankbaar dat haar dit lot bespaard is gebleven.

Ze luistert niet.

Ik zing kinderliedjes en citeer uit *De stervende aarde*, *De lantaarnopsteker*, de *Ramayana*, de *Odyssee* in het Grieks en Latijn, en dan in de dode talen Arabisch, Engels, Chinees en Duits. Dat haal ik allemaal uit de in mijn geheugen opgeslagen dataInfo die Matteo me heeft toegediend toen ik nog eigenlijk een jongen was. Een jongen die versterking zocht bij het opstandige Argos en die alleen maar naar huis wilde.

Je vergeet wat hij heeft gedaan.

Odysseus was een held. Met zijn houten paard bracht hij Troje ten val. Net zoals ik korte metten heb gemaakt met de troepen van Bellona tijdens de IJzeren Regen die over Mars neerdaalde.

En toen...

‘Nee,’ sis ik. ‘Stil.’

... waren de soldaten binnen de muren van Troje. Daar troffen ze moeders aan. Kinderen. Weet je wat ze met hen hebben gedaan?

‘Hou op!’

Je weet wat ze hebben gedaan. Beenderen. Zweet. Vles. As. Tranen. Bloed.

De duisternis lacht boosaardig.

Maaier, Maaier, Maaier... Alle daden die beklijven zijn gedrenkt in bloed.

Slaap ik? Ben ik wakker? Ik heb geen idee. Alles vloeit samen, ik word overspoeld met beelden, fluisteringen en geluiden. Steeds opnieuw trek ik aan Eo's ranke enkels. Weer dood ik Julianus.

Ik hoor de laatste ademtocht van Pax en Quinn, Taxtus, Lorn en Victra. Zoveel pijn. En waarvoor? Om te falen ten opzichte van mijn vrouw. Om te falen ten opzichte van mijn volk.

En te falen ten opzichte van Ares. Van je vrienden.

Hoeveel van mijn vrienden zijn er trouwens nog in leven?

Sevro? Ragnar?

Mustang?

Mustang. En als zij nou eens weet dat je hier bent... En dat het haar niets kan schelen... En waarom zou ze ook? Jij hebt haar bedrogen. Je hebt tegen haar gelogen. Gebruikgemaakt van haar geest. Van haar lichaam. Van haar bloed. Zodra je haar je ware gezicht liet zien, ging ze ervandoor. Stel dat zij dit heeft gedaan? Dat ze je heeft verraden? Zou je dan nog van haar kunnen houden?

‘Hou op!’ schreeuw ik tegen mezelf in het duister.

Niet aan haar denken. Niet aan haar denken.

Waarom dan niet? Je mist haar.

Ik zie haar voor me, zoals zo vaak: een meisje dat van me wegrijdt door een groen veld, en zich lachend omdraait in het zadel omdat ze wil dat ik haar achterna kom. Haar haren wapperen in de wind als pas gemaaid hooi op een boerenwagen.

Je verlangt naar haar. Je houdt van haar. Het Gouden meisje. Vergeet dat Rode kreng.

‘Nee.’ Ik sla met mijn hand tegen de muur. ‘Dit komt allemaal door het donker,’ mompel ik. Het duister dat mijn geest in verwarring brengt. Maar toch probeer ik Mustang en Eo te vergeten. Buiten deze plek is er niets. Ik kan onmogelijk iets missen wat niet bestaat.

Over mijn voorhoofd drupt warm bloed uit net geheelde wonden, die weer zijn opengegaan. Het drupt van mijn neus. Ik steek mijn tong uit en tast ermee over de koude steen tot ik de druppels proef. Het zout, het Martiaanse ijzer. Langzaam. Langzaam. Laat deze nieuwe gewaarwording niet te snel verdwijnen. Laat de smaak tot me doordringen en me eraan herinneren dat ik een man ben. Een Rode van Lykos. Een Helduiker.

Nee, dat ben je niet. Je bent niets. Je vrouw heeft je verlaten

en je kind meegenomen. Die hoer van je heeft zich van je afgekeerd. Je was niet goed genoeg. Je was arrogant. Dom. Verdorven. En nu denkt niemand meer aan je.

Is dat zo?

Toen ik het Gouden meisje de laatste keer zag, zat ik op mijn knieën naast Ragnar in de tunnels van Lykos en vroeg Mustang haar eigen mensen te verraden en voor een hoger doel te leven. Ik wist dat als ze zich bij ons zou aansluiten, Eo's droom werkelijkheid kon worden. Een betere wereld was binnen ons bereik. Maar ze is weggegaan. Is ze me vergeten? Is haar liefde voor mij verdwenen?

Ze hield alleen van je masker.

'Het komt allemaal door het duister. Het ligt aan het duister. Het is gewoon het duister,' mompel ik steeds sneller.

Ik hoor hier niet te zijn.

Ik hoor dood te zijn. Na de dood van Lorn viel ik in handen van Octavia die haar Modelleurs sectie op me wilde laten verrichten om te onderzoeken hoe ik een Gouden ben geworden. Om te onderzoeken of er nog anderen zijn zoals ik. Maar de Jakhals heeft met haar onderhandeld en mij van haar overgenomen. Hij heeft me gemarteld op zijn landgoed in Attica toen hij me ondervroeg over de Zonen van Ares, over Lykos, over mijn familie. Hij heeft me nooit verteld hoe hij achter mijn geheim is gekomen. Ik heb hem gesmeekt een einde aan mijn leven te maken.

Uiteindelijk gaf hij mij gesteente.

'Als alles verloren is, vereist eer de dood,' zei Roque een keer tegen me. 'Dat is een waardig einde.' Maar wat zou een rijke dichter van de dood weten? De armen weten wat de dood is. Slaven weten wat de dood is. Maar zelfs nu ik naar de dood verlang, ben ik er bang voor. Want hoe meer ik van deze wereld heb gezien, hoe groter mijn twijfel is geworden dat dit leven ooit in een mooie fantasie zal eindigen.

De Vallei bestaat niet.

Het is een leugen die door vaders en moeders aan hun van honger stervende kinderen wordt verteld: de beloning na alle

gruwelijkheden. Maar er komt geen beloning. Eo is weg. Ze heeft me nooit voor haar droom zien vechten. Ze heeft zich nooit bekommerd om wat ik op het Instituut heb meegemaakt, en of ik Mustang hield. Want de dag dat ze stierf bleef er niets van haar over. Deze wereld is het enige wat bestaat. Het is ons begin en ons einde. Onze enige kans op vreugde voordat het voor altijd donker wordt.

Ja, maar dit hoeft niet jouw einde te betekenen. Je kunt hieruit ontsnappen, fluistert het donker tegen me. Zeg het. Zeg het. Je weet hoe het moet.

Dat klopt. Dat weet ik.

‘Het enige wat je hoeft te zeggen is: “Ik ben verslagen”, en dan houdt het allemaal op,’ zei de Jakhals lang geleden, voordat hij me in deze hel liet afdalen. ‘Ik geef je een heerlijk landgoed waar je voor de rest van je leven kunt wonen, en daarbij ook nog eens warme, prachtige Rozen en zoveel eten dat je nog dikker wordt dan de Heer van de As. Maar wel tegen een prijs.’

Het is het waard. Red jezelf. Niemand anders doet het.

‘Die prijs, mijn beste Maaier, is je familie.’

De familie die hij met zijn stropershonden uit Lykos heeft gehaald en die hij gevangen heeft gezet in de krochten van zijn fort in Attica. Ik heb ze niet mogen zien. Ik heb niet tegen ze mogen zeggen dat ik van ze hou en dat ik het vreselijk vind dat ik niet in staat was om hen te beschermen.

‘Ik zal ze aan de gevangenen in dit fort voeren,’ zei hij. ‘Al deze mannen en vrouwen die volgens jou in plaats van de Gouden zouden moeten heersen. Als je eenmaal het beest in de mens hebt gezien, weet je dat ik gelijk heb en jij niet. De Gouden moeten heersen.’

Laat hen gaan, zegt het duister. Dit offer is alleen maar nuttig. En verstandig.

‘Nee... Ik wil niet...’

Je moeder wil vast dat je blijft leven.

Niet tegen die prijs.

Wie weet wat de liefde van een moeder vermag? Blijf leven. Voor haar. Voor Eo.

Zou mijn moeder dat echt willen? Heeft de duisternis gelijk? Ik ben tenslotte belangrijk. Dat heeft Eo gezegd. En Ares ook. Daarom heeft hij mij uitverkoren. Mij van alle Roden. Ik kan de ketenen verbreken. Ik kan leven voor een hoger doel. Het is niet egoïstisch van me om me uit deze gevangenis te bevrijden, wat het ook kost. In het grote geheel bezien is het onzelfzuchtig.

Jaja. Onzelfzuchtig...

Mijn moeder zou me smeken dit offer te brengen. Kieran zou het begrijpen. En mijn zusje ook. Eo's droom moet koste wat kost worden verwezenlijkt. Het is mijn taak om door te zetten. Dat is mijn recht.

Zeg het.

Ik sla met mijn hoofd tegen het steen en schreeuw tegen het duister dat het moet verdwijnen. Het kan me niets wijsmaken. Het kan me niet breken.

Wist je dat niet? Alle mensen breken.

Het schrille gelach drijft de spot met me, en het houdt niet op.

Ik weet dat het waar is. Alle mensen breken. Ik brak al tijdens de marteling. Ik heb hem verteld dat ik uit Lykos kwam. Waar hij mijn familie kon vinden. Maar er is een uitweg, een manier om recht te doen aan wat ik ben. Waar Eo van hield. Om de stemmen tot zwijgen te brengen.

‘Roque, je had gelijk,’ fluister ik. ‘Je had gelijk.’ Ik wil alleen maar naar huis. Weg van hier. Maar dat gaat niet. Het enige wat me nog rest is het eerzame pad: de dood. Voordat ik nog meer verraad pleeg aan wie ik ben.

De dood is de enige uitweg.

Doe niet zo stom. Hou op.

Ik sla nog harder met mijn hoofd tegen de muur. Niet om mezelf te straffen, maar om een eind aan mijn leven te maken. Als er na dit leven niet iets moois wacht, dan is het niets voldoende. Maar mocht er toch een Vallei zijn, dan zal ik die vinden. Ik kom eraan, Eo. Eindelijk ben ik op weg naar je toe. ‘Ik hou van je.’

Nee. Nee. Nee. Nee. Nee.

Ik sla met mijn hoofd tegen het gesteente. Een warme stroom

vloeit over mijn gezicht. Lichtflitsen van pijn in het duister. Het duister jammert tegen me, maar ik houd niet op.

Als dit het einde is, dan treed ik dat vol razernij tegemoet.

Maar als ik op het punt sta voor de laatste keer mijn hoofd tegen het steen te slaan, hoor ik gerommel als van een aardbeving. Het is niet het duister, maar iets daarachter. Iets in het gesteente zelf, iets wat steeds luider en zwaarder boven me klinkt. Tot opeens de duisternis door een vlammend zwaard van licht wordt doorkliefd.

2

GEVANGENE L17L6363

Het gewelf splijt. Licht brandt in mijn ogen. Ik doe ze stijf dicht als de vloer van mijn cel omhooggaat, tot die met een klik tot stilstand komt en ik op een glad stenen oppervlak blijf liggen. Als ik mijn benen strek, kreun ik van de pijn en verlies bijna het bewustzijn. Gewrichten kraken. Beknelde pezen komen weer los. Met veel moeite open ik mijn ogen en word verblind door het licht. Tranen lopen over mijn wangen. Het licht is zo fel dat ik alleen maar vage vormen om me heen zie.

Ik hoor flarden van stemmen: ‘Adrius, wie is dat?’

‘Heeft hij daar dan de hele tijd gezeten?’

‘Wat een stank...’

Ik lig op steen. Het gesteente is zwart en dooraderd met blauw en paars, als het schild van een Creonische kever. Lig ik op een vloer? Nee. Ik zie kopjes, schotels. Een wagentje met koffie. Mijn gevangenis was een tafel. Niet een of andere gruwelijke afgrond. Gewoon een plaat marmer van één meter breed en twaalf meter lang met een gat in het midden. Elke avond zaten ze een paar centimeter boven mijn hoofd te eten. Het verre gefluister dat ik in het duister hoorde, waren hun stemmen. Het gekletter van hun bestek en borden mijn enige gezelschap.

‘Barbaars...’

Ik weet het weer. Dit was de tafel waaraan de Jakhals zat toen ik hem opzocht nadat hij was hersteld van de verwondingen die

hij in de IJzeren Regen had opgelopen. Was hij toen ook al van plan om me hier gevangen te houden? Ik had een kap over mijn hoofd toen ik hiernaartoe werd gebracht. Ik dacht dat ik in de krochten van zijn fort zat. Maar nee. Ik werd door slechts dertig centimeter steen gescheiden van hun diners.

Ik kijk op en zie iemand naar me staren. Meer dan één iemand. Ik kan het niet goed zien vanwege het bloed en de tranen in mijn ogen. Ik draai mijn hoofd weg en maak me zo klein mogelijk, als een blinde mol die voor het eerst boven de aarde komt. Ik ben zo ontredderd dat ik geen enkele trots of haat meer voel. Maar ik weet dat hij naar me kijkt. De Jakhals. Een kinderlijk gezicht, slank postuur, donkerblond haar met een zijskeiding. Hij schraapt zijn keel.

‘Geëerde gasten. Ik wil u graag voorstellen aan gevangene L17L6363.’

Zijn gezicht vertegenwoordigt voor mij zowel de hemel als de hel.

Dat ik weer iemand zie...

En weet dat ik niet alleen ben...

Maar dan denk ik aan wat hij me heeft aangedaan. Het is te verschrikkelijk om te kunnen bevatten.

Andere stemmen lispelen en dreunen, een oorverdovend lawaai. En toch, ook al lig ik daar opgekruld, voel ik iets anders. Iets natuurlijks en liefelijks. Iets waarvan ik dacht dat ik het nooit meer zou voelen, toen ik daar in het duister lag. Het komt door een open raam aangezweefd en kust mijn huid.

Een herfstbriesje dringt door de ranzige, vochtige stank van mijn vuile lijf en roept het beeld bij me op van een kind dat door de sneeuw en tussen de bomen rent, met zijn handen over de bast van de dennen strijkt en de hars in zijn haren krijgt. Het is een herinnering aan iets wat ik nooit heb meegemaakt, maar wat toch had gekund. Het leven dat ik had gewild. Het kind dat ik had kunnen hebben.

Ik huil zachtjes. Niet zozeer om mezelf, maar om dat jongetje dat denkt dat hij in een mooie wereld leeft, waar zijn vader en moeder zo groot en sterk zijn als bergen. Kon ik maar weer zo

onschuldig zijn. Als ik maar zou weten dat dit moment geen hersenspinsel is. Maar dat is het wel. De Jakhals geeft alleen iets als hij het weer af kan pakken. Zo meteen zal het licht slechts een herinnering zijn en zal het duister weer terugkeren. Ik houd mijn ogen stijf dicht, luister naar de bloeddruppels die van mijn gezicht op het steen druppen en wacht op de verandering.

‘Allemachtig, Augustus. Was dat nou echt nodig?’ kirt Aja, de katachtige moordenares. Ze heeft een hese stem en praat met de trage tongval die in zwang is aan de hoven van de Palatijnse Heuvel, waar niemand snel onder de indruk is van iets. ‘Hij stinkt als de hel.’

‘Dat komt door het ranzige zweet en de dode huid die zich onder de magnetische boeien hebben opgehoopt. Zie je die gelige korst op zijn onderarmen, Aja?’ vraagt de Jakhals. ‘Ondanks alles is hij nog kerngezond en kan hij zo door je Modelleurs onder handen worden genomen.’

‘Jij kent hem beter dan ik,’ zegt Aja tegen iemand anders. ‘Controleer of hij het echt is en geen dubbelganger.’

‘Geloof je me niet?’ zegt de Jakhals. ‘Je trapt op mijn hart.’

Ik schrik als ik iemand naderbij voel komen.

‘Alsjeblieft zeg. Daar heb je wel een hart voor nodig, Aarts-Gouverneur. En je mag vele gaven hebben, maar dat orgaan ontbreekt aan je. Ik ben bang dat je het helemaal niet hebt.’

‘Wat een complimenten allemaal.’

Lepels tikken tegen porselein. Keelgeschraap. Ik wil mijn oren bedekken. Zoveel geluiden. Zoveel informatie.

‘Je kunt nu echt zien dat hij een Rode is.’ Een kille, gemaakte stem, duidelijk van iemand uit het noorden van Mars. Minder gepolijst dan het accent van Luna.

‘Absoluut, Antonia!’ beaamt de Jakhals. ‘Ik was echt benieuwd hoe hij zou worden. Iemand van het genus Aureaat zou nooit zo onttakeld kunnen worden als het wezen dat hier voor ons ligt. Jullie moeten weten dat hij me jankend gesmeekt heeft te mogen sterven voordat ik hem hierin stopte. Het grappige is dat hij zichzelf had kunnen ombrengen wanneer hij wilde. Maar dat heeft hij niet gedaan, want op de een of andere manier vond hij

het fijn in dat donkere hol. Je moet begrijpen dat de Roden zich al heel lang aan het duister hebben aangepast. Net als wormen. Dat roestige ras heeft geen enkele trots. Hij voelde zich thuis daarbeneden. Meer dan hij zich ooit thuis heeft gevoeld bij ons.'

Nu weet ik weer wat haat is.

Ik doe mijn ogen open om hem te laten merken dat ik hem kan zien. Hem kan horen. Maar zodra ik mijn ogen opsla, kijk ik niet naar mijn vijand maar wordt mijn blik getrokken naar het winterlandschap dat zich achter de ruggen van Gouden uitstrekt. Door een raam zie ik zes van de zeven bergtoppen van Attica glinsteren in het ochtendlicht. Tegen een achtergrond van rots en sneeuw reiken bouwwerken van metaal en glas naar de blauwe lucht. De bergtoppen worden verbonden door bruggen. Het sneeuwt zacht. In mijn aan het duister gewende ogen lijkt alles een vage luchtspiegeling.

'Darrow?'

Die stem ken ik. Ik draai mijn hoofd een beetje en zie zijn eeltige hand op de tafelrand rusten. Even denk ik dat hij naar me zal uithalen en ik krimp ineen. Maar dat gebeurt niet. Aan zijn middelvinger prijkt een ring met de Gouden adelaar van Bellona. De familie die ik heb vernietigd. Zijn andere hand is nieuw, gemaakt door Zanzibar de Modelleur, want tijdens ons laatste duel op Luna heb ik zijn arm afgehakt. Aan die hand draagt hij de ringen met de wolvenkoppen van het Huis Mars. Een daarvan is van mij en de tweede is van hem. Allebei betaald met het leven van een jonge Gouden.

'Weet je nog wie ik ben?' vraagt hij.

Ik richt mijn hoofd op en kijk hem aan. Ik ben nog slechts een schim van mezelf, maar Cassius au Bellona is onaangetast door de oorlog of de tijd. Hij is nog veel knapper dan ik me kan herinneren en hij straalt een en al levenskracht uit. Hij is meer dan twee meter lang en gaat gekleed in de wit met Gouden mantel van de Ridder van de Dageraad, zijn gekrulde manen net zo schitterend als het spoor van een vallende ster. Hij is gladgeschoren en zijn neus is iets scheef omdat hij hem onlangs heeft gebroken. Als onze blikken elkaar kruisen, moet ik me beheer-

sen om niet in snikken uit te barsten. De manier waarop hij naar me kijkt is bijna teder. Wat een hoopje ellende moet ik zijn om het medelijden op te wekken van een man die ik zo diep heb verwond.

‘Cassius,’ mompel ik, met geen andere bedoeling dan zijn naam uit te spreken. Om iets tegen iemand te zeggen. Om te worden gehoord.

‘En nu?’ vraagt Aja au Grimmus, die achter Cassius staat. De meest gewelddadige Furie van de Monarch draagt dezelfde wapenrusting als bij onze eerste ontmoeting in de toren van de Citadel op Luna, de avond dat Mustang me redde en Aja Quinn dood sloeg. Haar pantser is gebutst en beschadigd in de strijd. Mijn haatgevoelens maken plaats voor angst en ik wend mijn blik af van deze donkerhuidige vrouw.

‘Hij leeft dus nog,’ zegt Cassius zacht. Hij richt zich tot de Jakhals. ‘Wat heb je met hem gedaan? Die littekens...’

‘Volgens mij is dat wel duidelijk,’ reageert de Jakhals. ‘Ik heb de Maaier gesloopt.’

Dan kijk ik langs mijn sprietige baard naar mijn lichaam om te zien wat hij bedoelt. Ik ben net een lijk. Bleek en skeletachtig. Mijn ribben steken door mijn huid, die dunner is dan het vel op gekookte melk. Knokige knieën en spillebenen. Mijn teennagels zien er meer uit als klauwen. Over mijn hele lijf zitten littekens, overblijfselen van de wonden die de Jakhals tijdens zijn martelingen heeft veroorzaakt. Spierweefsel is verdwenen. En de buisjes die me in de duisternis in leven hebben gehouden steken uit mijn buik als zwarte, draadachtige navelstrengen waarmee ik nog steeds vastzit aan de vloer van mijn cel.

‘Hoelang heeft hij hierin gezeten?’ vraagt Cassius.

‘Drie maanden is hij ondervraagd. En negen maanden eenzame opsluiting.’

‘Negen...’

‘Zoals het hoort. Ondanks de oorlog moeten we het gebruik van metaforen in ere houden. We zijn tenslotte geen barbaren, toch, Bellona?’

‘Je hebt een gevoelige snaar bij Cassius geraakt, Adrius,’ zegt

Antonia. Ze is echt een stuk vergif. Stralend, slim en veelbelovend maar vanbinnen volkomen verrot en ziek. Op het Instituut heeft ze mijn vriendin Lea vermoord. Ze heeft haar eigen moeder een kogel door het hoofd gejaagd, en daarna haar zus Victra twee keer in de rug geschoten. Nu is ze een bondgenootschap met de Jakhals aangegaan, de man die haar in het Instituut aan het kruis heeft genageld. Wat een wereld. Achter Antonia staat Distel met haar donkere gezicht. Ze was ooit een Huiler en nu maakt ze deel uit van de Bottenrijders van de Jakhals, te oordelen naar de jakhalschedel op haar borst. Ze kijkt naar de grond en niet naar mij. Haar kapitein is Lilath met het kaalgeschoren hoofd, die aan de rechterhand van de Jakhals zit. Al vanaf het Instituut is zij de favoriete killer van de Jakhals.

‘Neem me niet kwalijk, maar het lijkt me nogal zinloos om een overwonnen vijand te martelen,’ zegt Cassius. ‘En zeker als hij alle informatie heeft gegeven die hij bezit.’

‘Zinloos?’ De Jakhals kijkt hem onbewogen aan en gaat verder: ‘Straf is de enige zin ervan, mijn beste man. Dit... ding deed alsof hij bij ons hoorde. Alsof hij onze gelijke was, Cassius. Sterker nog, superieur aan ons. Hij heeft ons belachelijk gemaakt. Het bed gedeeld met mijn zús. Hij lachte ons uit en hield ons voor de gek voordat we ontdekten wat hij was. Het moest tot hem doordringen dat hij niet per ongeluk heeft verloren, maar dat het onvermijdelijk was. Roden zijn altijd slimme lui geweest. En hij, mijn vrienden, is de personificatie van wat ze willen zijn, wat ze zullen worden als we ze hun gang laten gaan. Dus heb ik de duisternis en de tijd de kans gegeven om hem weer te laten worden wat hij echt is. Een *Homo flammeus* volgens het nieuwe classificatiesysteem dat ik aan de Raad heb voorgelegd. Nauwelijks verschillend van *Homo sapiens* wat betreft evolutionaire ontwikkeling. De rest was alleen een vermomming.’

‘Je bedoelt dat hij jou belachelijk heeft gemaakt,’ werpt Cassius tegen. ‘Omdat jouw vader de voorkeur gaf aan een gemodelleerde Rode boven zijn bloedverwant en erfopvolger. Want zo zit het, Jakhals. De verongelijkte schaamte van een jongen die niet geliefd en niet gewenst was.’

Het gezicht van de Jakhals betreft, en Aja is net zo onaangenaam getroffen door de opmerking van haar jonge metgezel.

‘Darrow heeft Julianus vermoord,’ zegt Antonia. ‘En toen je familie uitgemoord, Cassius. Hij heeft moordenaars gestuurd om de kinderen van jouw bloed af te slachten toen ze zich schuilhielden op Olympus Mons. Je kunt je afvragen wat je moeder ervan zou vinden dat je medelijden met deze man hebt.’

Cassius negeert haar en knikt dan naar de Roze bedienden die aan de andere kant van het vertrek staan. ‘Haal een deken voor de gevangene.’

Ze verroeren zich niet.

‘Wat een manieren. Zelfs jij, Distel?’ Ze geeft geen antwoord. Snuivend van verontwaardiging trekt Cassius zijn witte mantel uit en legt die over mijn rillende lichaam. Er valt een diepe stilte; iedereen is net zo verbijsterd door deze daad als ik.

‘Dank je,’ weet ik uit te brengen. Maar hij kijkt weg van mijn uitgemergelde gezicht. Medelijden is iets anders dan vergiffenis, net zoals dankbaarheid geen absolutie betekent.

Lilath grinnikt zonder op te kijken van haar kom met zachtgekookte kolibrie-eitjes. Ze lepelt ze als snoepgoed naar binnen. ‘Er is echt een punt waarop eergevoel ontaardt in een karakterfout, Ridder van de Dageraad.’ De kale vrouw rechts naast de Jakhals kijkt naar Aja met ogen als die van de alen die in de spelonken van de Venusiaanse zeeën huizen. Ze neemt nog een eitje. ‘De oude Arcos heeft dat ook tot zijn schade en schande moeten ondervinden.’

Aja reageert niet, ze weet hoe ze zich moet opstellen. Maar die stilte van haar is dodelijk, het is de stilte die ik me herinner van de seconden voordat ze Quinn vermoordde. Lorn heeft haar leren vechten. Ze stelt het absoluut niet op prijs dat de spot met hem wordt gedreven. Lilath slurpt gretig nog een eitje naar binnen, een gebaar dat duidelijk als belediging is bedoeld.

Tussen deze twee bondgenoten heerst vijandschap. Zo gaat dat met dit soort mensen. Maar er lijkt nu een nieuwe kloof te zijn ontstaan tussen de oude Gouden en de moderne exemplaren van de Jakhals.

‘We zijn hier als vrienden onder elkaar,’ zegt de Jakhals opgewekt. ‘Let een beetje op je manieren, Lilath. Lorn was een IJzeren Gouden die alleen voor de verkeerde kant heeft gekozen. Maar goed, Aja, ik ben benieuwd of je nog steeds sectie op de Maaier wilt plegen?’

‘Dat willen we zeker,’ zegt Aja.

Ik had Cassius helemaal niet moeten bedanken. Het was geen edelmoedig gebaar, het was gewoon praktisch.

‘Zanzibar wil graag weten hoe hij is gemaakt,’ gaat Aja verder. ‘Hij heeft zo zijn ideeën daarover, maar hij kan bijna niet wachten tot hij dit exemplaar onder ogen krijgt. We hadden gehoopt de Modelleur die dit heeft gedaan op te sporen, maar volgens ons is hij omgekomen bij een raketaanval op Kato, in de provincie Alcidalia.’

‘Of misschien is het de bedoeling dat jullie dit denken,’ zegt Antonia.

‘Hij was toch een keer bij jou hier?’ vraagt Aja aan de Jakhals.

Hij knikt. ‘Zijn naam is Mickey. Hij is zijn vergunning kwijtgeraakt toen hij illegaal een Aureaatgeboorte had gemodelleerd. De ouders wilden hun kind de Blootstelling besparen. In ieder geval is hij gespecialiseerd in op de zwarte markt verkrijgbare luchtfantasieën en waterattracties. Hij had een Modelleerpraktijk in Yorkton voordat de Zonen hem de opdracht gaven voor een speciaal project. Darrow heeft hem geholpen uit mijn gevangenis te ontsnappen. En volgens mij leeft hij nog. Mijn agenten hebben aanwijzingen dat hij in Tinos is.’

Aja en Cassius wisselen een blik.

‘Als je informatie over Tinos hebt, dan moet je ons dat nu vertellen,’ zegt Cassius.

‘Ik heb nog niets concreets. Tinos is goed verborgen. En we moeten nog een van hun scheepskapiteins in handen zien te krijgen... levend.’ De Jakhals neemt een slok koffie. ‘Maar we hebben verschillende ijzers in het vuur en jullie zullen het onmiddellijk te horen krijgen als we iets te weten zijn gekomen. Al denk ik dat mijn Bottenrijders het liefst eerst de Huilers te pakken willen nemen. Toch, Lilath?’

Ik probeer niet te bewegen als ik de naam Huilers hoor vallen. Maar dat valt niet mee. Ze leven dus nog. In ieder geval sommigen. En ze hebben voor de Zonen van Ares gekozen in plaats van voor de Gouden.

‘Jazeker,’ zegt Lilath, en ze kijkt naar mij. ‘We zouden een echte jacht zeer op prijs stellen. Het is dodelijk saai om tegen het Rode Legioen en andere opstandelingen te vechten, zelfs voor Griizen.’

‘De Monarch heeft ons trouwens op Luna nodig, Cassius,’ zegt Aja. En dan vervolgt ze tegen de Jakhals: ‘We vertrekken zodra mijn Dertiende Legioen het kamp in het Golanbassin heeft opgebroken. Waarschijnlijk morgenochtend.’

‘Neem je je legioenen mee terug naar Luna?’

‘Alleen het Dertiende. De rest blijft onder jouw supervisie.’

De Jakhals is verbaasd. ‘Mijn supervisie?’

‘Die krijg je te leen tot deze... opstand de kop is ingedrukt,’ zegt ze verbeten. Ik hoor dit woord voor het eerst. ‘Als teken dat de Monarch je vertrouwt. Je weet dat ze je vorderingen hier zeer op prijs stelt.’

‘Ondanks je methodes,’ voegt Cassius eraan toe, wat hem op een vuile blik van Aja komt te staan.

‘Goed, als je morgenochtend vertrekt dan wil ik dat je vanavond samen met me dineert. Ik wilde nog een paar dingen met je doornemen met betrekking tot de Rebellen aan de Rand.’ De Jakhals houdt het vaag omdat ik meeluister. Informatie is zijn wapen. Hij wekt de suggestie dat mijn vrienden me hebben verraden. Maar hij zegt nooit wie. Tijdens de martelingen suggereerde hij wel van alles, voordat ik in het duister werd opgesloten.

Een Griize komt vertellen dat zijn zus in de salon wacht. Zijn vingers ruiken naar chaithee met melk, de lievelingsdrank van zijn zus. Weet ze dat ik hier ben? Heeft ze aan deze tafel gezeten? De Jakhals kevelt maar door. Ik kan de stemmen bijna niet onderscheiden. Er valt zoveel te ontraadselen. Te veel.

‘... ik zal mijn mannen opdracht geven Darrow te fatsoeneren voor zijn reis, en na ons gesprek richten we een feestmaal aan

waar Trimalchio nog jaloers op zou zijn. Ik weet zeker dat de Voloxen en Coriali het heerlijk zullen vinden om jullie weer te zien. Het is al zo lang geleden dat ik zulk verheven gezelschap had als twee Olympische Ridders. Jullie zijn altijd maar op expeditie in de provincies, op jacht door de tunnels, zeeën en getto's. Hoelang is het wel niet geleden dat jullie van een heerlijk maal hebben genoten zonder je zorgen te hoeven maken over een nachtelijke overval of zelfmoordaanslag?’

‘Best wel lang geleden,’ beaamt Aja. ‘We hebben aanspraak gemaakt op de gastvrijheid van de Gebroeders Rath toen we door Thessalonica trokken. Ze wilden dolgraag hun loyaliteit betonen na hun... gedrag tijdens de Leeuwenregen. Het was verbijsterend.’

De Jakhals schiet in de lach. ‘Ik ben bang dat mijn dinertje nogal tam is vergeleken daarmee. De laatste tijd zijn er alleen maar politici en soldaten aanwezig. Die verrekte oorlog heeft een flink gat geslagen in mijn sociale contacten, zoals je je wel kunt voorstellen.’

‘Ligt het dan niet aan je gastvrijheid?’ vraagt Cassius. ‘Of de dingen die je eet?’

Aja zucht en probeert een lachje te onderdrukken. ‘Gedraag je, Bellona.’

‘Wees maar niet bang. De vijandschap tussen onze huizen kunnen we niet wegpoetsen, Cassius. Maar in tijden als deze moeten we ons verenigen. Voor het welzijn van de Gouden.’ De Jakhals glimlacht, hoewel ik weet dat hij het liefst hun beider hoofden met een bot mes zou afzagen. ‘Maar goed, we hebben allemaal zo onze schoolpleinverhalen. Ik schaam me er niet voor.’

‘Er was nog iets anders wat ik met je wilde bespreken,’ zegt Aja.

Nu slaakt Antonia een zucht. ‘Dat dacht ik wel. Wat wil de Monarch nu weer van ons?’

‘Het gaat over wat Cassius net aanstipte,’ verklaart Aja.

‘Mijn methodes,’ zegt de Jakhals.

‘Ja.’

‘Ik dacht dat de Monarch wel tevreden was over mijn pogingen om vrede te bewerkstelligen.’

‘Dat is ze ook, maar...’

‘Ze wilde orde. En daar heb ik voor gezorgd. Helium-3 wordt nog steeds geproduceerd, de productie is maar met drie punt twee procent afgenomen. De Opstand gaat als een nachtkaaars uit. Ares en Tinos zullen binnen de kortste keren worden opgespoord en dan zal alles snel achter de rug zijn. Fabii zal zorgen voor...’

Aja onderbreekt hem. ‘Het gaat om de moordeskaders.’

‘Aha.’

‘En de liquidaties die je laat voltrekken in de opstandige mijnen. Ze is bang dat de zware maatregelen waarmee je de lage-Roden te lijf gaat hun weerslag zullen hebben, zoals we ook terrein hebben verloren door de propaganda. Er zijn bomaanslagen gepleegd op de Palatijnse Heuvel. Op de latifundia op Aarde zijn stakingen uitgebroken. Er is zelfs geprotesteerd voor de poort van de Citadel. De geest van de revolutie leeft. Maar de acties zijn allemaal heel erg verspreid, en dat moet zo blijven.’

‘Ik betwijfel of we nog veel protesten zullen meemaken als de Obsidianen zich ermee gaan bemoeien,’ zegt Antonia fijntjes.

‘Maar toch...’

‘Er bestaat geen enkel gevaar dat mijn tactieken in de openbaarheid komen. We hebben het de Zonen onmogelijk gemaakt om hun boodschap te verspreiden,’ zegt de Jakhals. ‘Ik bepaal nu de berichtgeving, Aja. De mensen weten dat deze oorlog al is verloren. Ze zullen nooit beelden van de lijken te zien krijgen. Nooit een geliquideerde mijn zien. Wat ze wel zullen zien en zullen blijven zien, zijn Roden die burgerdoelwitten aanvallen. Dode kinderen van middenKleuren en hogeKleuren in scholen. Het publiek staat achter ons...’

‘En stel dat ze wel zouden zien wat je aan het doen bent?’ zegt Cassius.

De Jakhals geeft niet meteen antwoord. Hij wenkt een schaars geklede Roze die op een bank in de zitkamer ernaast zit. Het meisje, dat bijna net zo oud is als Eo was, komt naar hem toe en

kijkt gedwee naar de grond. Haar ogen hebben de kleur van rozenkwarts, haar haar is zilverachtig lila en hangt in vlechten over haar blote rug. Ze is opgevoed om deze monsters te pleziëren, en ik gruw bij het idee van wat deze ogen met die zachte blik allemaal hebben gezien. Plotseling lijken mijn beproevingen en de waanzin in mijn hoofd onbetekenend. De Jakhals streelt het meisje over haar wang terwijl hij naar mij kijkt, dan stopt hij zijn vingers in haar mond en doet haar tanden van elkaar. Hij beweegt het hoofd van het meisje met zijn stompje in mijn richting zodat ik het goed kan zien, en dan naar Aja en Cassius.

Ze heeft geen tong.

‘Dit heb ik zelf gedaan nadat we haar acht maanden geleden hebben opgepakt. Ze wilde in een Agea Parelclub een aanslag plegen op een van mijn Bottenrijders. Ze haat me. Ze zou niets liever willen dan dat ik wegrotte in de grond.’ Hij laat haar gezicht los, haalt zijn wapen uit zijn armholster en geeft dat aan het meisje. ‘Schiet me maar door het hoofd, Calliope. Vanwege alle vernederingen die ik jou en jouw soort heb laten ondergaan. Toe maar. Ik heb je tong eruit gerukt. Je weet vast nog wel wat ik met je heb gedaan in de bibliotheek. En dat zal zich eindelijk herhalen.’ Hij legt zijn hand weer tegen haar gezicht en knijpt in haar fijn gevormde kinnetje. ‘Keer op keer. Haal die trekker over, kleine snol. Doe het!’ De Roze gooit trillend van angst het wapen op de grond en valt op haar knieën aan zijn voeten. Hij torent als het toonbeeld van goedertierenheid en liefde boven haar uit, en legt zijn hand op haar hoofd.

‘Rustig maar, Calliope. Je hebt het uitstekend gedaan. Echt heel goed.’ De Jakhals richt zich tot Aja. ‘Voor het publiek is honing altijd beter dan azijn. Maar voor degenen die zich bedienen van breekijzers, vergif, sabotage in de riolen en terreur in de straten, en aan ons knagen als kakkerlakken in de nacht, is angst de enige remedie.’ Hij kijkt mij aan. ‘Angst en uitroeiing.’